

Δημοψήφισμα: Πέρα από την δημιουργική ασάφεια του ΝΑΙ και του ΟΧΙ...

Σε μια πρώτη ανάγνωση, ο κ. Τσίπρας, από την πλευρά της ιδεολογίας και της πολιτικής του, δεν είχε άλλη επιλογή από μια πρώτη, έστω «διερευνητική» ρήξη με την προκήρυξη και μόνο του δημοψηφίσματος.

Ωστόσο μια ιδεολογικά αποφορτισμένη και ψυχρή ματιά στις τελικές προτάσεις δανειστών και κυβέρνησης εύκολα βρίσκει ότι πέρα από τα επιμέρους κοινά σημεία, έχουν κοινό βασικό εργαλείο τον εισπρακτισμό και την υπερφορολόγηση.

Και αυτό συμβαίνει παρά το διαφορετικό τους κίνητρο - η κυβέρνηση για την προστασία του κρατισμού και οι δανειστές για την εξυπηρέτηση των δανείων - και παρά την διαφορετική ένταση και τους στόχους των τακτικών κτυπημάτων κατά της πραγματικής οικονομίας.

Και οι δύο προτάσεις με διαφορετική ένταση μάχονται εκ θεμελίων την οικονομική ταυτότητα και το βασικό πλεονέκτημα της χώρας: την ιδιωτική

μικρομεσαία δραστηριότητα και τον τουρισμό.

Οι δανειστές με καταστροφική ένταση οικονομικού πολέμου για να αποδυναμώσουν ακόμη περισσότερο την χώρα και να επιβάλουν καλύτερους πολιτικούς συσχετισμούς για τα συμφέροντα τους.

Η κυβέρνηση όσο και όποτε της χρειάζεται αρκεί να μπορεί να συνεχίσει να συντηρεί το πελατειακό κράτος που κυρίως την έφερε στην εξουσία.

Πρακτικά, και οι δύο προτάσεις έκλειναν την 5η αξιολόγηση του 2ου μνημονίου, με μέτρα τα οποία τελικά υπερέβαιναν ποσοτικά εκείνα που είχαν προϋπολογιστεί στο ΜΠΔΣ '15-'18, οδηγώντας έτσι σε ένα *αξιοσημείωτα «παράδοξο» αριθμητικό αποτέλεσμα, που σχεδόν «αναπληρώνει» την διαφορά από τους μειωμένους στόχους των πλεονασμάτων για φέτος και του χρόνου!*

Πίσω λοιπόν από τις ρωγμές στον θολό καθρέφτη του ΝΑΙ ή ΟΧΙ, μπορεί τελικά, ακόμη και πριν το δημοψήφισμα, να υπάρξει ένας έντιμος, αλλά όχι πια πειστικός συμβιβασμός.

Πέρα όμως από αυτόν τον καθρέφτη, θα μπορούσε να υπάρχει μια τρίτη πρόταση-σχέδιο, βιώσιμο δυναμικά υπέρ όλων και όχι στατικά υπέρ κάποιων κοινωνικών ομάδων σε βάρος άλλων.

Ένα τρίτο σχέδιο που θα έκανε πράξη την λογική επισήμανση ότι η διέξοδος για την χώρα δεν βρίσκεται ούτε σε μια πελατειακή-υπέρ ΣΥΡΙΖΑ, ούτε σε μια εξοντωτική-κατά ΣΥΡΙΖΑ επικαιροποίηση του ΜΠΔΣ '15-'18.

Αντίθετα, βρίσκεται σε ένα αναθεωρημένο ΜΠΔΣ που θα δημιουργεί ένα σύγχρονο, δίκαιο και αποτελεσματικό κράτος ως μόνη αξιόπιστη εγγύηση για έναν κοινωνικά βιώσιμο διακανονισμό του χρέους και ανάπτυξη με διαφανείς διαδικασίες.

Ένα σχέδιο που θα επικοινωνούσε αποτελεσματικά την έννοια και την κατάσταση του εκτάκτου και του επείγοντος σε όλες τις κοινωνικές ομάδες και τάξεις για όσο διάστημα χρειαζόταν για να ανακάμψει η χώρα.

Ένα τέτοιο πραγματικά έκτακτο σχέδιο προσαρμογής και εθνικής σωτηρίας δεν θα μπορούσε, για παράδειγμα:

Να φορολογεί καμία δραστηριότητα ή έσοδο πάνω από 25% ή να συζητά σήμερα για πρόωρες συντάξεις κάτω των 62.

Να μην έχει σε μηνιαία βάση έσοδα και δημόσιο απολογισμό των δράσεων του κατά της μεγάλης φοροδιαφυγής και φοροαποφυγής.

Να αφήνει να πηγαίνει έστω και ένα ευρώ ΕΣΠΑ υπέρ του πελατειακού κράτους αντί να επενδύονται όλα υπέρ νέων θέσεων παραγωγικής εργασίας.

Να συζητά καν για επιχορηγήσεις σε ευγενή ασφαλιστικά ταμεία ύψους 1 δις τον χρόνο ή για μη ανταποδοτικούς φόρους υπέρ τρίτων.

Να κάνει τα στραβά μάτια στο γεγονός ότι από το 2011-2014 η μέση μισθολογική και συνταξιοδοτική δαπάνη στο δημόσιο μειώθηκε μόλις 16,9%.

Να κάνει πως δεν βλέπει ότι μια κλικακωτή εξοικονόμηση στις συντάξεις πάνω από 1300 ευρώ θα μπορούσε να αποφέρει ετήσια έσοδα άνω του 1 δις.

Η προηγούμενη κυβέρνηση αντιστάθηκε με καθυστερήσεις και στρεβλές εφαρμογές στον μεταρρυθμιστικό δρόμο για ένα σύγχρονο αντι-πελατειακό κράτος και έτσι τελικά συνετρίβη μέσα στην ιδιότυπη, όπως περιγράψαμε, αλλά και αναπόφευκτη σύγκρουση συμφερόντων με τους δανειστές.

Και τελικά το σκηνικό επαναλαμβάνεται έστω σαν φάρσα: όπως η εκλογή ΠτΔ ήταν η «ηρωική» πόρτα εξόδου για τον κ. Σαμαρά, έτσι φαίνεται να εξελίσσεται και το δημοψήφισμα για τον κ. Τσίπρα.

Το γερμανικό σχέδιο να ξαναλλάξει το πολιτικό σκηνικό στην χώρα, ακολουθεί την ίδια συνταγή, σπρώχοντας και μετά ενθαρρύνοντας και “διευκολύνοντας” τον ΣΥΡΙΖΑ σε μια αυτοκτονική επιλογή.

Έτσι ο ΣΥΡΙΖΑ υποχρεώθηκε να μεταφέρει την δημιουργική ασάφεια από το τραπέζι της 5μηνης διαπραγμάτευσης στην κάλπη με ένα δίλημμα για κάτι που όχι μόνο θα μπορούσε να αλλάξει και να τεθεί κατά τι διαφορετικά, αλλά κυρίως για κάτι που δεν θα μπορούσε να διαφέρει ούτε εξαρχής, ούτε και στην πορεία επί της ουσίας.

Έτσι ο κ. Τσίπρας οδηγείται κακήν κακώς, αλλά μάλλον συνειδητά, είτε μέσω του «ΝΑΙ» σε εκλογές και έτσι σε μια άλλης σύνθεσης συγκυβέρνηση στην οποία όμως

ο ίδιος δεν θα φέρει την ίδια ευθύνη, είτε μέσω του «ΟΧΙ» σε αναπόφευκτο διχασμό και πολιτική αναταραχή, που βέβαια θα βυθίσουν την χώρα στην ύφεση ακόμη περισσότερο και θα την καταστήσουν ακόμη πιο ευάλωτη στα καταστροφικά σχέδια των δανειστών.

Τέλος, η περιπέτειά μας θα συνεχιστεί, όσο ένα πραγματικά δίκαιο και εκσυγχρονιστικό μανιφέστο δεν θα μπορεί να τύχει πλατιάς λαϊκής υποστήριξης και θα μένει να αιωρείται αναξιοποίητο πάνω από οικονομικά και ανθρώπινα ερείπια και ανάμεσα σε φαντάσματα του παρελθόντος.

Φωτό: του [Tigran Tsitoghdzyan](#)

Δ. Τρικεριώτης

Follow [@BlogGnathion](#) στο Twitter